

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-02-16)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Mynster, Ole Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1811-02-16)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 30. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000020.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster*,

Spiellerup, 16de Febr. 1811.

Ligesom der gives Mennesker, der ere bedre end de Bøger, de skrive, saaledes ogsaa Tiidsaldere; eller: da Verden ikke kun er en Bogreol, saa kan en Tiidsalder udrette store Gierninger, omendskiøndt den kun efterlader sig faa og slette Bøger. Saaledes den første christelige Tiid, hvori jeg nu lever, næsten ganske forglemmende det 19de Aarhundrede. — Jeg har begyndt med Fliid at excerpere; et Arbejde, som det vel er vanskeligt at faae det rette Greeb paa, men som dog lykkes, ligesom ethvert Arbejde, naar man kun bliver ved dermed. Herved blive selv slette og kiedsommelige Bøger interessante, fordi man dog jævnlig træffer noget Brugbart, eller ledes til selv at opfinde noget Bedre. Læsningen i en vis Hensigt er først den rette Læsning, og med Pennen i Haanden anstrængers. 31 man sig meere; og til dette Arbejde behøver man udenfra kun Tiid, fordi man altid har saa mange Sjælekræfter, som udfordres dertil. Saaledes hjælper man sig over Livets flauere Timer, og skaffer sig Materialier at betænke i de lysere. Dette Stof, som jeg nu samler, kan paa mange Maader komme mig til Gavn, om det end aldrig skulde lykkes mig at tvinge det i en sammenhængende Historie. Saaledes gaee mine Dage mig nu, hvor mange Plager jeg end har, hurtigere end jeg vilde, og ret tilfredse, da jeg i Henseende til det Udvortes tvinger mig at blive ved det nærværende Øjeblik, hvori man sædvanlig har det taaleligt; og endog nærværende Gienvordigheder vilde stedse være mindre, naar vi ikke ved Erindring og Frygt forbandt dem med alle forrige og tilkommende, og med Bespottelse imod Gud og Mennesker. —

Pfeffel vari sin Ungdom bleven blind paa det eette Øje, og saae kun sket med det andet. Han opholdt sig nogen Tiid i Strasburg hos en Slægting, hvis Datter undertiden skrev Breve for ham, da han maatte skaane sit Syn. En Aften bad han hende skrive for sig, og dicterede hende en Kiærligheds- Erklæring. Hun forstod strax, hvem det gjeldte, men skrev modigen fort, indtil Addressen, som var til hende selv — og hun svarede: Ja. Kort efter mistede han Synet ganske; han kaldte sin Forlovede til sig, og gav hende hendes Løvte tilbage; men hun vilde ikke modtage sin Frihed, givtede sig faa Maaneder efter med ham, og levede med ham et troefast Ægteskab over 50 Aar — Guldbrylluppet forbi.

Naar Katalogen over Balles Bibliothek, som i næste Maaned skal sælges, kommer ud, vilde jeg meget gjerne have den, og lidt betids.

Hvorpaa jeg slutter med en Sentents af Ritter: „Alle Mennesker have noget Dyrisk ved sig, undtagen Apollo paa Belvedere. Saaledes have ogsaa alle Dyr noget Menneskeligt ved sig, undtagen- Madam I... i S ...".

T. t.
J. P. M.